

ปาฏิหาริย์คุณนายละม้าย

“มีสติตัวเดียวสามารถทำอะไรได้ทั้งหมด”

พระครูภาวนาวิสุทธิ

P2003

คุณนายละม้าย เกษแก้ว เป็นคนอ่านหนังสือไม่ออก สามีเป็นทหารอากาศ ชื่อ นาวาตรีวาท เกษแก้ว เป็นหัวหน้าฝ่ายการเงินของกองบิน ๒ โดกกระเทียม ลพบุรี ซึ่งเป็นยุคที่นาวาอากาศเอก (พิเศษ) จรรยา สุคนธ์ทรัพย์ เป็นผู้บังคับการ ขณะนี้ท่านมียศเป็นพลอากาศเอกไปนานแล้ว

คุณนายละม้ายกับสามี มาเข้าวัดทำบุญที่วัดอัมพวันก็ไม่กี่ปี อาตมาก็ชี้แจงชักจูงให้คุณนายนั่งกรรมฐาน เดินจงกรม-ชวายเป็นชวายเป็นชวายเป็นชวา เพราะว่าคุณวาทสามีทำแล้ว แต่คุณนายพอลงมือปฏิบัติก็ทำไม่ได้ ชวาเป็นชวายเป็นชวา พองพอง-ยุบพอง ก็กำหนดไม่ได้

อาตมาก็มาคิดหาอุบายที่จะสงเคราะห์คุณนายให้ทำให้ได้ สงสารคนประเภทนี้ อยากจะทำนิก แต่ทำไม่ได้ เดินจงกรมก็เซ

วันหนึ่งแกก็มาที่วัดถามว่า “หลวงพ่อดีคาถาไหม ฉันทำกรรมฐานไม่ได้แน่ อยากจะสวดมนต์” อาตมาก็เลยบอกว่า “โยมจะท่องได้หรือ อ่านหนังสือไม่ออก” แกก็บอกว่า “ฉันจะให้ลูกสอน” อาตมานึกได้ข้อหนึ่ง ต้องให้คุณนายสวด พุทธคุณธรรมคุณ สังฆคุณเพื่อเป็นอุบาย หนักเข้าแม่ละม้ายท่องได้ ลูกสอนวันละตัวสองตัวท่องได้หมด ก็สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา (รุณีโก) พอจบแล้วก็หันมาเอาพุทธคุณอย่างเดียว ให้สวดเท่าอายุเกินกว่า ๑ เกิดยึดมั่นสติดี ก็สวดหนักเข้าทุกวัน ๆ จนสบายใจ ญาณวิถีสู่สติสัมปชัญญะ “สติมา” มันเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติของแกอีก ก็ทำให้เกิดสติดีขึ้น พอสติดีขึ้น แกก็มาเล่าอะไรแปลก ๆ ให้ฟัง บอกว่า “ฉันสวดได้หมดแล้ว แล้วมันคล่องแคล่วในใจ” พอให้เดินจงกรมก็เดินได้เพราะสติดีเสียอย่างแล้วบอกว่าพองพอง ยุบพองได้ใหม่ ก็กำหนดได้อีกเหมือนกัน และคล่องได้จากสวดมนต์ อันนี้เป็นไปได้เหมือนกัน

แล้ววันหนึ่งมาถามอาตมาว่า หลวงพ่อทำอะไรจึงรู้ทางใน สามิโกหกแก่ง
อยากจะจับนักหลวงพ่อบอกว่ามีสติดีทำอะไร? เลยอาตมาก็ใช้อุบายจะบอกตาม
ตรงไม่ได้ เธออยากนั่งทางในให้รู้ว่าสามิซื่อสัตย์ต่อฉันไหม มันสังหรณ์ใจแล้ว ว่า
สามิไม่ซื่อตรงต่อภรรยา อาตมาก็บอกว่า สวดใหญ่เลย สวดให้ได้ ๑๐๘ จบ แล้วนั่ง
สมาธิ พองหนอยุบหนอยก็พอไปได้ พอสวดและนั่งสมาธิ แบบนี้จิตก็เข้าสู่ภาวะ “สติดี”
นั่นเอง ไม่ใช่สวดพุทธรคุณแล้วก็จะขลังเสกอะไรก็ได้

ต่อมาวันหนึ่ง นาวาตรีวาท ผู้สามิก็บอกภรรยาว่าจะไปเก็บค่าเช่านาที่ทาง
เหนือ แล้วหายไปเลย ๓-๔ วัน คุณนายมาที่นี้ถามว่า หลวงพ่อบอกซื่อว่าจะให้ทำ
อย่างไร ก็เลยบอกว่า สวดมนต์เข้า แล้วนั่งสมาธิ ก็เกิดขลัง สติเป็นตัวบอก ไม่ใช่ตา
ทิพย์ไปไหนเห็นที่ไหนหрок คุณนายละม้ายก็เริ่มเข้านั่งสวดที่ห้องพระ ที่แรกก็สวด
เท่าอายุ อายุ ๕๐ กว่าไปแล้ว อาตมาก็บอกว่า โยมเอาอย่างนี้ มีไม้ขีดไหมเอาไม้ขีด
มานับเข้า อายุเท่าไร อายุ ๕๕ สวด ๕๖ ถ้าอายุ ๕๘ สวด ๕๙ จบ แต่ให้สวด
พุทธรคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุยมหากาย ให้จบก่อน แกกียึดมั่นอยู่ในการสวด
อย่างนี้ว่าเป็นได้แน่ ต่อไปนี้แกกก็ไม่ใช้ไม้ขีด แกกนี้กในใจก็ว่าได้ครบเลย ว่าได้
คล้องแคล้ววองไว และเงินจกรมได้เอง ไม่ต้องสอนเลย ตอนเราสอนทำไม่ได้ สติไม่
ดี ถ้าสติดีแล้วเดินได้เองโดยอัตโนมัติ

ในที่สุดแกกก็เล่าว่าวันนั้นสวดมนต์ดีก และนั่งสมาธิหน้าพระแล้วกนี้กในใจ
ถามเอง ตอบเอง ถามว่า “นายวาทเขาไปไหน” “เขาไปจริงไหม” สติบอกว่า “ไปที่
ไหนเล่ามาที่ทำวุง เอาเงินให้ผู้หญิงไป ๒๐๐ บาท แล้วกินข้าวบ้านโน้นบ้านนี้” สติ-
บอกเป็นช่องไป ตอนเช้านาวาตรีวาทมาแล้ว จะรีบไปทำงาน พอแต่งตัวเสร็จ
คุณนายละม้ายบอกว่า “นี่คุณมานี้เตี๋ยว ไปไหนมาเมื่อวาน” คุณนายก็เริ่มออกแขก
เลย “นี่เมื่อวานกินข้าวบ้านโน้นใช่ไหม” “แล้วคุณเอาสตางค์ไปให้ใครคนนั้นใช่ไหม”
คุณวาทสามิก็นี้กอยู่ในใจ ต้องไปต่อว่าหลวงพ่อดีอัมพวัน เป็นหมอดูให้ภรรยาจึง
บอกได้แบบนี้

สติที่มันบอกเหตุการณ์ชนิดนี้ เรียกว่าปัญญา นี่มันเกิดทั้งทางโลกทางธรรม ควบคู่กันไป คุณนายละม้ายโดยที่ไม่รู้หนังสือ โดยที่ไม่รู้อะไรเลย แล้วก็จริงด้วย พอ ตอนเย็นนาวาตรีวาท ขับรถมาต่อว่าอาตมาใหญ่ บอกว่าหลวงพ่อบอกอะไรกับ แม่บ้านผม ว่าผมไปบ้านโน้นบ้านนี้ เอาสตางค์ไปให้เขา ผมสงสัยหลวงพ่อนั่นนอน อาตมาก็เลยบอกว่า ยังไม่เจอกันเลย ไม่ได้บอกแน่นอน เขาก็เชื่อ อาตมาเพราะไม่เคยโกหกใคร แล้วเขาก็กลับไป แล้วก็คิดว่าภรรยาเราไปให้เจ้าเข้าทรงที่ไหนถึงได้รู้ เหตุการณ์ได้ชัดเจนอย่างตาเห็น

อีกวันหนึ่งก็บอกกับคุณนาย “ผมจะไปเก็บค่าเช่านา” คุณนายก็บอกว่า “ตามสบาย แล้วเอาเงินมาให้ได้” ปรากฏว่าก็ไม่ได้ไปอีก ตอนแรกก็ตั้งใจจะไปเก็บค่าเช่า นา แต่ที่นี้มาถึงทำรุ่งก็บอกว่าข้าวยังไม่ได้ตวง ไปก็เสียเวลาเลยไปกินข้าวบ้านเก่าอีก เอาเงินไปให้ผู้หญิงอีก เป็นแม่หม้าย แม่ละม้ายก็นั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิเสร็จแล้ว “ก็ถามหน่อยเถอะสติเฮ้ย นายวาทเขาไปไหน” “ไปบ้านเก่าอีกแล้ว” สติบอกอย่างนั้น แม่ละม้ายรู้หมด พอกลับมายังไม่ทันขึ้นบันได ยังไม่ทันจะแต่งตัวไปทำงาน “นี่คุณ เอาเงินไปให้เขาอีกแล้ว” สามีบอกว่า “เดี๋ยวค่อยคุยกัน ผมไปทำงานก่อน” พอ กลับมาแล้วอารมณ์ดีแล้วก็คุยกัน “ถามจริง ๆ เอะ รู้ได้อย่างไร” คุณนายละม้ายด่า เก่ง แต่พอเจริญสติแล้วไม่ด่าไม่ว่า แต่พูดในแต่ละคำให้เจ็บในทรวง ให้สามีบกลับไป คิดเอาเอง บอกว่า “พุทธคุณรู้ว่าคุณไปกินข้าวบ้านใคร เอาสตางค์ไปให้แม่หม้าย ชอบ เขาหรือไง จะไต่ยกให้เลย ดิฉันไม่อยากได้แล้ว” นาวาตรีวาทก็เลยซึ่งใจว่า อำนาจ ธรรมะสามารถจะรู้ได้ละเอียดนี้ละหนอ เลยทำให้นาวาตรีวาท ละได้ทันที ไม่ไปบ้าน ผู้หญิงอีกต่อไป

นี่สมาธิเป็นประโยชน์ ไม่ใช่หนีไปนิพพาน แค่นี้ก็ใช้ได้ คุณนายละม้ายก็เลย เลิกเลี้ยงหมู เลี้ยงวัว ก็เลิกหมด ตอนนี้ก็เลยแนะนำให้ลูกทุกคนว่าคนนั้นจะเป็น อะไรในอนาคต สามีไม่ได้จัด สติตัวนี้เป็นผู้จัด และเดี๋ยวนี้ ลูกมีหลักฐานมีงานทำทุก คน และในที่สุดนาวาตรีวาท ก็ปลดเกษียณ ก็มาที่วัดกันสองคนตายายมาทำบุญที่นี้ อยู่ลพบุรีแสนจะไกล ก็มาเรื่อย ๆ

เหตุที่เกิดขึ้นในเวลากาลต่อมา อันนี้หาว่าตรีวาทผู้มีก็ต้งตายร่วมกับ
อาตมาเพราะเป็นกฎแห่งกรรมร่วมกัน แต่อาตมาไม่เป็นไร คอห้ก ต้งหาใจทาง
สะดือ อย่างที่ว่าพองหนอยุบหนอ หาใจทางสะดือได้แน่ แต่ก่อนนี้อาตมาถ้าเจริญอา
นาปา ภาวนา “พุทโธ” กำหนด ที่จุมุกของเรา ที่เราทำมาเป็นเวลา ๑๐ ๑ ปี มันก็ตาย
ไปแล้ว ยังมีการระบายลมได้ทางสะดือ โดยกำหนดรู้เหตุการณ์ชีวิตที่อยู่ในกรรมของ
มารดา ตามคำสอนพระพุทธเจ้าเรียกว่า **ปฏิสนธิ** อันนี้เป็นหลักความจริงที่ปฏิบัติได้
บางคนก็ไม่ทราบหาใจทางจุมุกเสมอ คนที่หาใจไม่ได้ มี ๔ ประเภท

๑. ดึงพสุธาหาใจไม่ได้ จนกว่าลมจะกาง มีอากาศหาใจ
๒. ดำน้ำหาใจไม่ได้
๓. ก้อยู่ในกรรม ไม่มีการหาใจทางจุมุก แต่มีการสูบลมที่เลือดเลี้ยงร่างกาย
ทางสะดือแน่นอน
๔. พระเข้านิโรธสมบัติ ๗ วันเลย แต่ในระยะ ๗ วันนี้ระบายลมได้ทางเส้น
โลหิตทางขมขนได้ทั้งหมด อันนั้นละเอียดอ่อน
- ๕.

สำหรับโยมหาใจ ไม่ใช่หยุดหาใจเลย หัวใจไม่สูบลโลหิตตาย นี่เรื่องสมบัติ
นี้ หัวใจยังสูบฉีดโลหิตอยู่ แน่นอนบางคนรู้ไม่จริงในหลักนี้ เช่น บอกว่าไม่หาใจ
เฉยๆ แต่ไม่หาใจทางจุมุก มันมีวิธีการที่พิสูจน์ได้จากสติปัฏฐาน ๔ ได้แน่ชัดมาก
จากการขอให้ทำได้ให้ถึงขั้นตอนของมัน

นี่กลับย้อนมาถึงคุณนายละม้าย สามีก็ไม่สามารถจัดระบบชีวิตของลูกได้
คุณนายละม้ายเป็นผู้จัดเจริญสติปัฏฐาน ๔ ลูกคนนี้สั่งให้เข้าทำงาน ลูกคนนั้นก็ส่ง
เรียนไปแล้วก็ได้หลักฐานมาตามจริงของคุณนายละม้ายทุกประการ โดยไม่มีความรู้
อะไรเลย อ่านหนังสือก็ไม่ออก เลยสามีก็คล้อยตามภรรยา ภรรยาว่าอย่างไรก็ว่า
อย่างนั้น ก็เลยเลิกเกเรหมดเลย อันนี้ก็ป็นทางปัญญาสำหรับทุก ๆ ครอบครัว
สามารถจะรู้ทั่วได้ โดยใช้สติ การเจริญพุทธคุณ การสวดมนต์ไหว้พระเป็นภาวนา
เบื้องต้น สามารถให้เรามีสติเกี่ยวกับ

พุทธานุสติ มีสติในการเจริญพุทธคุณ

ธัมมานุสติ มีสติในการเจริญธรรมคุณ

สังฆานุสติ มีสติในการเจริญสังฆคุณ

ที่เราสวดมนต์กันนี้มันไม่ค่อยเจริญสติเท่าไร ก็ว่าไปตามที่จำได้ ก็ไม่ซึ่งถึงใจ ขอเล่าต่อไปถึงคุณนายละม้าย แยกมาซื้อบ้านแกก็รู้แหละแน่ว่า จะซื้ออะไร ก่อนหลัง โดยไม่รู้หนังสือ ไม่ได้เรียน สติบอกว่าทำอย่างนั้น ๆ สามารถทำตามแนวสติปัญญา ๔ แกก็รู้ดีมาเป็นลำดับ ก็ปลูกเรือนไว้ แล้วก็วัวควายไม่มีแล้ว เลิกแล้วลูกก็เข้างานได้ตามลำดับ ได้เป็นทหารบ้าง ตำรวจบ้าง นี่สตินี้ประโยชน์มากเหลือเกิน

คุณนายละม้ายป่วย

ในกาลต่อมา พอลูกเข้างานได้บ้าง เรียนจบหลักสูตรบ้าง ยังเข้างานไม่ได้ คุณนายละม้ายก็เกิดมามีกรรม เป็นโรคมะเร็งที่ลำไส้ อาเจียนเป็นโลหิต ถ่ายอุจจาระเป็นเลือดตลอดมา หมอบอกตายเดือนนี้แน่ ไม่ต้องผ่าตัด

ฝ่ายคุณนายตั้งใจว่าจะต้องยังกุศลให้ได้อยู่อีก ๓ ปี ให้ลูกเข้างานได้ทั้งหมด แกถึงค่อยตาย แต่ข้อเท็จจริงของนายแพทย์บอกเดือนเดียวตาย ไม่ผ่าตัดก็อาจจะตายเลย คุณนายยังอยู่เรื่อยมาเพราะแกสวดพุทธคุณ และตั้งสติในสติปัญญา ๔ ไว้ มันคงเพราะแกเคยรู้มาแล้วญาณวิถึ โดยสติบอกทุกประการ ตอนนั้นเป็นมะเร็งหนัก ถ่ายอุจจาระเป็นเลือด มะเร็งเมื่อใกล้จะตายก็ต้องปวดร้าวทั่วสรรพางค์กายแทบจะทนไม่ไหว

คุณนายละม้ายก็ได้ “เวทนานุปัสสนา” กำหนดเวทนาได้แล้ว ก็บอกลูกเอ๋ยไม่ต้องไปโรงพยาบาลหรอก แม่ยังไม่ตายแน่ ต้องให้เจ้าเข้างานได้ก่อนตามแผนการของแม่ ลูกก็เชื่อแม่หมดเพราะทำนายทายทักไว้ถูกต้อง เพราะสติดีบอกได้เป็นช่องทาง สามีกียอมรับมาปฏิบัติ

ฝังรักษาโรค

ในเวลากาลต่อมาเกิดมีอภินิหาร มีผีมาเกาะที่บ้านรังใหญ่มาก อาตมาเคยไปทำบุญบ้านเขาก็เห็นผี จนคุณนายพูดอุทานวาจาออกมาดัง ๆ ซึ่งลูกก็อยู่พร้อมเป็น

นายตำรวจก็มี นายทหารก็มี ก็มาอยู่พร้อม เป็นอาจารย์ก็มี แม่จะขออิชชฐานจิตลูก เอ๊ย แม่จะแผ่เมตตานะลูกนะ ไหน ๆ แม่ ก็ยังไม่ตายตอนนี้หรอก แต่มันปวดรวดร้าว เทบจะทนไม่ไหว แล้วก็สอนลูกว่าเวทนานี้มันเป็นเวทนาภายนอก แต่มันมีความเจ็บปวดร้าวเข้าไปถึงจิตใจ แต่เราต้องตั้งสติไว้ แม่จะขอโหสิกรรมหมด อย่าได้มีเวรมีกรรมกับใครเขา แกก็สอนลูกไปในตัว อย่าไปผูกพยาบาทต่อใครเขา เดี่ยวกรวดนำไม่ถึงอุทิศส่วนกุศลให้ไป แล้วก็สอนให้ถูกต้องสำหรับลูกหลาน เพราะสติมันบอก แต่ก่อนนี้ธรรมะแกก็ไม่ค่อยจะรู้อะไร หนังสือแกก็อ่านไม่ออก เลยอิชชฐานตั้ง ๆ เพราะสติดีแล้ว บอกลูกเอ๊ย แม่จะทำให้คุณนะ เราจะไม่มีเวรกรรมกับสรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะไม่เกลียดใคร ไม่ผูกพยาบาทต่อใคร บอกลูกเสร็จ แล้วตั้งสติอิชชฐานจิตพูดกับผิ้ง ว่า “จงมาช่วยดูตพิษมะเร็งให้ข้าหน่อย” พอคุณนายพูดจบผิ้งผุ่นนั้นก็พากันบินมาเกาะที่ท้องตพิษมะเร็งให้แล้วก็ร่วงลงมาตายอยู่บนพื้นเรือนเป็นที่อัศจรรย์ยิ่ง

เป็นเวลานานร่วมปี อุจจาระและที่อาเจียนเป็นเลือดหายไป นี่อำนาจของสติปฏิฐาน ๔ ทำให้เกิดเมตตา ถ้าใครเจริญสติปฏิฐาน ๔ ได้ขั้น ๑ ไม่ต้องไปพูดเรื่องยาขั้น ๑ ได้เมื่อไรคนนั้นมีเมตตาสูง เมตตาเกิดเอง ทาน ศีล และภาวนาไม่ต้องไปدابตรทำบุญเสียก่อน ไม่ใช่ ถ้าใครเข้าใจเจริญสติปฏิฐาน ๔ ได้ อันดับหนึ่งมาแล้ว ทานเกิดเมตตาสงสารสัตว์ สัตว์จะไม่ทำร้าย เกิดขึ้นในจิตใจ จะไม่ริษยาใคร จะไม่ผูกพยาบาทใครต่อใครอีกแล้ว เกิดเมตตามาอันดับหนึ่ง

งดูตพิษร้าย

วาระที่ ๒ เป็นเรื่องอัศจรรย์สำคัญยิ่ง มีงูเห่าหม้อ เกิดเลื้อยมา ตอนนั้นแม่ละม้ายแกเจ็บหนักปีที่ ๒ ปีที่หนึ่งนี่ผิ้งมาช่วย อำนาจเมตตา อาตมาพิสูจน์ได้ไม่ต้องว่าคาถาเลย ขอให้จิตมีเมตตาจริง ๆ จะแผ่ไปที่ไหน ขอให้ที่นั้นมีเมตตาสัตว์ร้ายในกลางป่า เหมือนอย่างพระชุกตงค์เสื่อจะกินก็ไม่กิน ช้างจะทำลายก็ทำไม่ได้ เพราะอำนาจเมตตาของพระพุทธเจ้ามีอยู่ในจิตใจ คือสตินั่นเอง ถ้าหากว่าใครเจริญได้เมตตามาก่อนเป็นอันดับหนึ่งคือทาน เสียสละได้ด้วยความจริงใจ ไม่หวังผลตอบแทน มันจะเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องไปหาเมตตาที่ไหน มันอยู่ที่จิตใจของเราก็ต้องทำจิตให้เป็นเมตตาด้วย ถ้าจิตเรายังริษยาเขา ว่าคาถาอย่างไรก็ไม่เกิดประโยชน์ จับจุดได้อย่างนี้

ปีหนึ่งผ่านไป ปีสองเข้ามาแทน ก็อุจจาระเป็นเลือดถ่ายออกมาปวดอย่างหนัก ก็อยู่ที่ตึกนี้มีแคร์ ฐูเห่าตัวเท่าแขนเลื้อยผ่านลานบ้านมา ถ้ากัดก็ต้องตายแน่ แม่ ละม้ายเห็นเข้าแล้วกำลังสอนลูกที่มาพร้อมกันว่าแม่จะตาย ก็ไปตามพี่น้องมา อีกคนที่อยู่ในกรุงเทพฯ ยังเรียนหนังสืออยู่ยังไม่ทัน นอกนั้นมาพร้อม แม่ละม้ายก็ตั้งสติ บอกลูกเอ๋ยบอกว่าดูสีอุจจาระออกเป็นเลือด อาเจียนออกมาเป็นเลือด ก็กำหนด เวทนาที่แยกออกมาเป็นสัดส่วน ปวดก็ไม่มากนักพอทนได้ แม่จะให้ฐูมาช่วยดูด พิษแม่ ก็แผ่เมตตา จากอำนาจสติแผ่เมตตาไปหาฐู ฐูเป็นสัตว์เดรัจฉานจะรู้เรื่องอะไร ลูกก็ตกใจว่ามันจะไม่เป็นจริง ฐูก็ปรี๋เข้ามารี๋เข้ามาเลย ลูกก็กลัวว่าฐูจะมากัดแม่ มันก็วิ่งมาพันท้องแล้วแลบลิ้นเลียท้อง เรื่องจริงนะ เลียอยู่สักพักหนึ่งฐูนั้นก็คลาย เลื้อยปราดออกไปลานบ้าน ฐูถึงแก่ความตายก็เอาฐูฝังไว้ เขาสงสัยว่าฐูนี่คงจะเป็นงูผี ลองฝังดู มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์

ในเวลาต่อมา แม่ละม้ายก็หาย อีกปีหนึ่งอุจจาระที่เป็นเลือดหายไป อาตมาก็ไปดูไปเยี่ยมมตามความเป็นอยู่ของแม่ละม้ายดู บอกหลวงพ่อดูอะไรจะมาปวดในรอบชีวิตที่ฉันเกิดมานี้ไม่มีเลย มะเร็งนี่มันปวดอย่างนี้ปวดจนทนไม่ไหวจนขนหัวลุกเลย ฐูที่ฝังไว้ เวลาผ่านไป ๓-๔ เดือน เขาก็ลองขุดดู ไม่มีหนังงูเลย ไม่รู้หายไปไหนเขาก็สงสัยว่าเป็นงูผี หรืองูอะไร อาตมาว่าไม่ใช่ผี ฐูจริง ๆ เพราะมันมาดูดเลือดน้ำเหลืองอะไรต่ออะไรไปหมด กลับกลายเป็นงูตายเดี๋ยวนั้น อันนี้ลูกเป็นพยานได้และยอมรับ และสวดพุทธคุณกันทุกคนตามี่แม่สั่งทุกประการ

รู้วันตาย

ปีที่ ๓ พอลูกเรียนจบหมด นี้สามารถอยู่ได้ ๓ ปี ที่หมอบอกว่าเดือนเดียวตาย เมื่อปีก่อนโน้น พอลูกเข้างานหมดได้เรียบร้อย เรียกลูกให้บวช บอกว่า “แม่จะตายแล้วเดือนหน้านี้แล้ว เดี่ยวจะไปฝากหลวงพ่อดัมพวัน ฝากศพไว้ที่นี่” แกก็เดินทางมา บอกแม่ครวัสดัมพวันบอกให้ช่วยในงานศพ คนบ้านเหนือบ้านใต้รู้จักกันบอกให้มาทำบุญที่นี่ มาเผาฉันด้วยนะฉันจะตายแล้ว ไม่ต้องแจกการ์ด อาตมาว่าดีไม่เปลืองการ์ด

ก่อนที่จะตาย ก็บอกว่าเอาธูปไปรับหลวงพ่อกุญ ๒ คำ ก่อนที่จะมาวัดอัมพวันนี่ แกก็สั่งว่าหลวงพ่อกุญให้สัญญาหน่อยได้ไหม ว่าเป็นคนจุดไฟให้หน่อย เผาศพฉันอาตมาก็ตกลงจะจุดให้ แล้วแกก็สั่งลูกสาวคนที่เป็นอาจารย์ บอกว่า “เวลาแม่ตายช่วยเอาเหรียญบาทใส่ปากที” แกก็ยังถือเหมือนคนโบราณยังไงต้องใส่ปากให้ได้นะ เพราะแกเชื่อมั่นของแก เหรียญบาทรัชกาลที่ ๕ เป็นเงินคงจะเป็นรางวัลพวกสัปเหร่อที่จะเผาศพ บอกรับปากได้ไหม ใกล้จะตายในวันนั้นก็เอาธูปมารับอาตมาให้ไปเทศนาสอนครั้งสุดท้ายให้ด้วย

วันที่จะตายก็ให้ลูกมาบอก ทางวัดจัดศาลาขอให้มารับอาตมาไปหาหน่อย บอกว่ามาได้กรุณาเมตตาหน่อย ครั้งสุดท้าย พอดีอาตมาออกจากวัดไปก่อนจะต้องไปนครราชสีมา เขาให้ไปบรรยายที่กองทัพภาคที่ ๒ ถึง ๔ วัน อาตมาก็ไปเสียก่อน ลูกมารับก็ไม่พบ ก็กลับไปบอกว่าหลวงพ่อกุญออกจากวัดไปเสียแล้ว ๓ คืนจะกลับ

ท่านไม่ห่าออกไปก่อน เอ็งอยากไปช้า เลยตายก่อน ตายในวันนั้น เช้าก็เอาศพมาไว้ศาลาที่จัดเตรียมไว้แล้ว รู้ก่อนตายรู้ว่าวันตายวันไหน ให้ลูกมาสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สอนวิปัสสนาไปจนกระทั่งขาดลมตายไป มีหลายคนเหมือนกัน แล้วจะว่าสติปัญญา ๔ ไร่สาระได้อย่างไร มันเป็นทางสายเอกแน่ ๆ อาตมากลับมาตั้งศพสวดแล้วที่ศาลา

พอคืนที่ ๒ ลูกสาวคนเป็นอาจารย์ ดิ้นจะตายต้องเอาไปโรงพยาบาล พอฟื้นขึ้นมาก็ได้ยินเสียงแม่พูดว่า “ทำไมลูกเสียสัจจะ” สั่งไว้ไม่ทำตามสั่ง บอกให้เอาเหรียญบาทรัชกาลที่ ๕ ใส่ปาก ทำไมไม่เอาใส่ปาก เลยต้องเอาเหรียญมาใส่ปากให้จนได้ ในวันเผาศพอาตมาก็สั่งไว้ อาตมาจะต้องไปบรรยายที่วัดธาตุทองหน้าเมรุ จะกลับมาเผาศพตอนบ่าย ๔ โมงเย็นไม่ทัน ให้ทำพิธีไปก่อน ๒ ทุ่มจะจุดไฟตามสัญญาของแม่ละม้าย

สุดท้ายก็คนเต็มวัดไปหมด นางละม้ายที่ไม่รู้ธรรมะอะไร แต่มีธรรมะสติปัญญา ๔ เท่านี้ เงินจงกรมได้หมด แล้วสอนลูกด้วย อาตมากลับจากวัดธาตุทองมันก็

มีดมาถึงนี้ ๒ หุ่่ม แหกก็กลับหมดแล้วเหลือแต่ญาติแล้วก็ลูก ๆ ที่จะรอเผาศพ ก็เป็น เรื่องอัศจรรย์ พออาตมามาถึงศพอยู่ที่บนเมรุแล้วสุนัขหอนเป็นชั่วโมง อาตมาก็พูดตั้ง ๆ ว่า แม่ละม้ายมาแล้ว เตี้ยวเผาให้ เจียบหมาหายหอนเลย พอขึ้นเมรุก็บอกให้ลูก ๆ เขามาเข้าแถว กายะกัมมัง วจิกัมมัง มโนกัมมัง ต่อแม่ ขอโหสิกรรมต่อแม่เสีย เตี้ยว จะเผาแล้ว พอใส่ไฟเข้าสู่หอนอีกแล้ว ผลสุดท้ายเจ้าภาพไม่มีใครอยู่สักคนกลับบ้านหมดแล้ว ตอนเช้าจะฉลองธาตุทำบุญหน่อย ไม่มีใครอยู่ตอนเช้า และเวลามาใน วัตน์นี้ใครจะมาผิดช่องผิดทาง เตี้ยวแม่ละม้ายบอกเสียงดังฟังชัด

นี่คือเรื่องจริงที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติธรรมของแม่ละม้าย.